

δρον του Συλλόγου, δύποτος ήτο σπουδαστής της τετάρτης τάξεως των Πολιτικῶν μηχανικῶν δο Στέφ. Χατζηρήστος.¹

Τίποτε άλλο σχετικόν πρός τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Πολυτεχνικὸν Σύλλογον δὲν ἀνευρίσκομεν, πέραν τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς, ποὺ διημείθη μεταξὺ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τοῦ ὑπουργείου, εἴτε διότι ἡ διεύθυνσις καὶ οἱ καθηγηταὶ δὲν συνήνεσαν εἰς τὴν σύμπραξιν μαζὶ του, εἴτε διότι ἔσβησε τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους ἑκείνων ποὺ τὸν ἔδρυσαν, ὥπως συμβαίνει συνήθως εἰς τοιούτου εἰδους μαθητικάς κινήσεις.

**

Ολίγαι μεταβολαὶ συνέβησαν εἰς τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστασίου Θεοφίλᾶ καὶ ἐντὸς τῆς περιόδου τῆς διευθύνσεως Κωνστ. Μητσοπούλου. Εἶναι δὲ αἱ ἔξῆς: Εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Βιομηχάνων τεχνῶν, ἡ ἔδρα τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, ἡ ὅποια ἡτο κενὴ ἀπὸ τοῦ 1892, ὅτε ἐπαύθη ὁ Τιμολέων Ἀδαμόπουλος, πληροῦται τὸν Ὁκτώβριον τοῦ 1902, διὰ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γεωργίου I. Ἀγγελοπούλου. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1904 παύεται ὁ Γεώργιος Χρυσοχόου καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Ὑδραυλικῶν καὶ Λιμενικῶν "Ἐργων ἀνατίθεται τὸν Ίούλιον τοῦ ἴδιου ἔτους εἰς τὸν Ἀγγελον Γκίνην. Συγχρόνως εἰς τὴν ἔδραν τοῦ μαθήματος τῆς Γεφυροδοποίειας, τὸ ὅποιον ἐδίδασκεν ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπὸ τοῦ 1898, διορίζεται ὁ Νικόλαος Τριανταφυλλίδης. Τὸν Μάιον τοῦ 1904 παραίτεται πλήρης ἡμερῶν ὁ Ἀριστείδης Βουσάκης καὶ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ μαθήματος τῆς Ἐφηρμοσμένης Χημείας διορίζεται ὁ Ἀλέξανδρος X. Βουρνάζος.

Τὸν Ίανουάριον τοῦ 1905 ἀπομακρύνεται ὁ καθηγητὴς τῆς Περιγραφικῆς Γεωμετρίας ἀντισυνταγματάρχης Ἀπόστολος Ἀποστόλου καὶ συγχρόνως διορίζεται καθηγητὴς τοῦ μαθήματος ὁ Νικόλαος Καρακατσανίδης. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἴδιου ἔτους παύεται ὁ καθηγητὴς τῆς Μηχανολογίας Γεώργιος Μαλτέζος, ἐπαναδιορίζεται δύμως τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἐπομένου ἔτους. Ἐπίσης παύεται τὸ 1905 ὁ καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας Γεώργιος I. Ἀγγελόπουλος.

Τὸ 1906, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστασίου Χρηστομάνου, κενοῦται ἡ ἔδρα τοῦ μαθήματος

τῆς Φυσικῆς καὶ διορίζεται τὸν Νοέμβριον τοῦ ἴδιου ἔτους εἰς αὐτὴν ὁ Κωνσταντίνος X. Μαλτέζος. Τὸν Αὔγουστον τοῦ ἴδιου ἔτους εἰς τὴν ἔδραν τῆς Αἰσθητικῆς καὶ Καλλιτεχνολογίας, ἡ ὅποια ἡτο κενὴ ἀπὸ τοῦ 1896, ὅτε ἐπαύθη ὁ Στυλιανὸς Κωνσταντινίδης, διορίζεται καθηγητὴς ὁ Γαβριὴλ Βυζαντινός.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1907 συνιστᾶται ἀνεξάρτητος ἔδρα Κατασκευῆς Μηχανῶν καὶ διορίζεται εἰς αὐτὴν ὁ Ιωάννης Θεοφανόπουλος. Τὸν Ιούνιον τοῦ 1908 εἰς τὴν χηρεύουσαν ἔδραν τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας διορίζεται ὁ Νικόλαος Γουναράκης. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνατίθεται ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Μεταλλουργίας εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Σιδηροδρομικῆς Ιωάννην Ἀργυρόπουλον, καὶ τὸν ἐπόμενον μῆνα, διορίζεται εἰς τὴν ἔδραν τῆς Σιδηροδρομικῆς ὁ Δημοσθένης Πρωτοπαπάκης. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1910 συνιστᾶται εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Μηχανουργῶν διὰ πρώτην φοράν ἡ ἔδρα τῆς Ἡλεκτροτεχνίας καὶ διορίζεται εἰς αὐτὴν καθηγητὴς ὁ Γεώργιος Σαρρόπουλος.

**

Αἱ μεταβολαὶ εἰς τὸ διδακτικὸν προσωπικόν τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν τεχνῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, ἦσαν αἱ ἔξῆς:

Παραίτεται τὸν Μάιον τοῦ 1903 ὁ Γεώργιος N. Ροϊλός καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Στοιχειώδους Γραφικῆς ἀνατίθεται τὸν Αὔγουστον τοῦ ἴδιου ἔτους εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Καλούδην. Εἰς τὸ μάθημα δὲ τῆς Ἰχνογραφίας, τὸ ὅποιον ὁ τελευταῖος οὗτος ἐδίδασκεν ἀπὸ τοῦ 1886, διωρίσθη καθηγητὴς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1903 ὁ Ἐμμανουὴλ Λαμπάκης. Τὸν Νοέμβριον τοῦ ἴδιου ἔτους παραίτεται ὁ Κωνσταντίνος Βολωνάκης καὶ διορίζεται συγχρόνως καθηγητὴς τῆς Ἀγαλματογραφίας ὁ Δημήτριος Γερανιώτης.

Τὸν Ιούνιον τοῦ 1904 ἀπέθανεν ὁ Νικηφόρος Λύτρας καὶ ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ως ἄμισθος καθηγητὴς τῆς Ἐλαιογραφίας, τὸν Αὔγουστον τοῦ ἴδιου ἔτους, ὁ ἔφορος τῆς Πινακοθήκης Γεώργιος Ιακωβίδης. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1906 παραίτεται ὁ Δημήτριος Κατερινόπουλος καὶ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ μαθήματος τῆς Ἀνατομίας διορίζεται τὸν Αὔγουστον τοῦ ἴδιου ἔτους ὁ Ιατρὸς Θεόδωρος Λ. Παπαϊωάννου. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1908 παραίτεται ὁ Γεώργιος S. Βρούτος καὶ διορίζεται καθηγητὴς τῆς Γλυπτικῆς ὁ Λάζαρος Σωχος. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1909 ἀπό-

1. *Ἐγγρ. Μετασόδου Πολυτεχνείου τῆς 10ης Μαρτίου 1905. *Ἐγγρ. ὑπουργείου Εσωτερικῶν τῆς 23ης Μαρτίου 1905.

θησκει δ καθηγητής τῆς Ἰχνογραφίας εἰς τὸ Κυριακόν Σχολεῖον Ἐμμανουὴλ Λαμπάκης καὶ διορίζεται, τὸν Μάϊον τοῦ ἴδιου ἔτους, καθηγητής τοῦ μαθήματος ὁ Στέφανος Β. Λάντσας. Τὸν Μάϊον ἐπίσης τοῦ 1909 διορίζεται καθηγητής τῆς Σκιαγραφίας ὁ Σπυρίδων Βικᾶτος.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΤΗΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Σχολὴ τῶν Καλῶν τεχνῶν συνέχιζε τὴν λειτουργίαν τῆς ύπό τὴν αὐτήν διεύθυνσιν μὲ τὴν Σχολὴν τῶν Βιομηχάνων τεχνῶν. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἰδικὸν τμῆμα θηλέων ποὺ εἶχεν ἰδρυθῆ τὸ 1894, ἥδη πρὸ τοῦ 1900 εἶχον τολμήσει νὰ ἔγγραφοῦν μαθήτριαι τῶν δύο Εἰκαστικῶν τεχνῶν καὶ εἰς τὴν τακτικὴν σχολὴν, ἀκόλουθούσαι τὰς σπουδάς μαζὶ μὲ τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των. Μεταξὺ αὐτῶν σημειώνονται τὰ ὀνόματα τῶν δεσποινίδων Σοφίας Τσίλλερ, Ἐρατοῦς Βάλβη καὶ Θάλειας Φλωρᾶ, αἱ ὅποιαι διεκρίθησαν κατόπιν ύπὸ τὰ συζυγικά των ἐπώνυμα ὡς κυρίαι Δήμα, Ἀσπρογέρακα καὶ Καραβία. Ἐν τούτοις τὰ κοινωνικὰ ἥθη δὲν εἶχον ἀκόμη ἔξειληθῆ ἀρκετά καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν κοριτσιῶν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ γυμνοῦ προσέκρουεν ὀπωσδήποτε εἰς τὴν σεμνοτυφίαν. Τὸ δὲ πρόσκομμα καθίστατο δι' αὐτὰς τοσούτῳ σοβαρώτερον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ θέμα τοῦ μαθήματος ἦτο πάντοτε γυμνὸν ἀνδρός, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ εὔρεθῇ γυναίκα ἡ ὅποια θά ἐδέχετο νὰ γυμνωθῇ καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὸ σῶμα τῆς, ἐνώπιον νεαρῶν ἀνδρῶν μάλιστα. Αὐτός ἦτο δὲ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τὸν Αὔγουστον τοῦ 1903 αἱ μαθήτριαι τῆς τετάρτης τάξεως τῆς Γλυπτικῆς, προκειμένου ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου σχολικοῦ ἔτους νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ γυμνοῦ, εύρεθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποβάλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τὴν ἀκόλουθον ἀναφοράν :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1903

Πρὸς

Τὴν Σεβ. Διεύθυνσιν τοῦ Μετσ. Πολυτεχνείου

Ἐνταῦθα

Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ε' τάξιν, εἰς ἵνα μεταβαίνομεν, κατόπιν τοῦ δοθέντος διαγωνισμοῦ, ἀρχεται ἡ μελέτη τοῦ γυμνοῦ, δὲν δυνάμεθα ἐπομένως νὰ συμφοιτῶμεν μετὰ τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦμεν τὴν Σὴν Διεύθυνσιν ὅπως λάβῃ ὑπὸ δψιν τῆς τούτο καὶ εὐαρεστούμενη φρονίσῃ πρὸς ἔξειρεσιν ἑτέος πρὸς τοῦτο αἰθουσῆς καὶ κανονισμὸν ταύτης διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μελέτην, ὡς ἄλλωστε τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Εὐρωπαϊκὰς Σχολὰς τῶν Καλῶν τεχνῶν.

Πεποιθοῦσαι περὶ τῆς εὐμενοῦς παρὸς Ὅμων ὑποδοχῆς τῆς ἡμετέρας ταύτης αἰτίσεως ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως.

Ἄνταῦσαι μαθήτριαι
 Ἐλένη Βοζίκη
 Ιωνίλα Σ. Σκούφου
 Αγγελικὴ Στεφάνου

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Πολυτεχνείου δύμας δὲν ἔφανη διατεθειμένη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ αἰτημά των, τὸ ὅποιον προϋπέθετεν ἐπὶ πλέον δαπάνας καὶ δυσχερείας διὰ τὴν ὀργάνωσιν εἰδικοῦ μαθήματος διὰ τὰς μαθητρίας τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν τεχνῶν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐλειτούργει τὸ εἰδικὸν τμῆμα θηλέων.

Ἐν τούτοις, δὲν ἔλειψε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κωνσταντίνου Μητσοπούλου διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν σπουδῶν τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν τεχνῶν. Διὰ τὴν εύρυτέραν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν του ἔγκαινιάζει καὶ δι' αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ 1906 μορφωτικάς ἐκδρομάς πρὸς ἐπίσκεψιν ἀρχαιολογικῶν τόπων καὶ μνημείων, ύπὸ τὴν δημοσίαν τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν. Ἐντὸς τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους ἔκεινου ὁρίζει τριήμερον ἐκδρομὴν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ἐβδόμης τάξεως τῆς Ζωγραφικῆς καὶ τῆς Γλυπτικῆς εἰς τὴν Ὁλυμπίαν, μὲ δαπάνας τὰς ὅποιας διέθεσεν ἡ Διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας περιουσίας τοῦ Πολυτεχνείου.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1908, φροντίζει ὁ Μητσόπουλος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ γίνονται δεκτοὶ ὡς ἀκροσταὶ εἰς τὸ μάθημα τῆς Βυζαντινῆς Αγιογραφίας, τὸ ὅποιον ἐδίδασκεν ὁ ὄφηγητής Γεώργιος Λαμπάκης, οἱ μαθηταὶ τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν τεχνῶν καὶ, δι' ἀνακοινώσεως του, τοὺς καλεῖ «νὰ προσέρχωνται κατά τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον πρὸς ἀκρόσασιν τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος καὶ πολλαχῶς δυναμένου νὰ ὠφελησθῇ αὐτοὺς μαθήματος τούτου». ¹

Κατά τὸ ἔτος 1907 ἐπρότεινεν ἡ διεύθυνσις τοῦ Πολυτεχνείου τὴν σύστασιν καὶ τετάρτης ἔδρας Ζωγραφικῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλῶν τεχνῶν. Καὶ πράγματι εἰσήχθη σχετικὸν νομοσχέδιον πρὸς ψήφισιν εἰς τὴν Βουλήν. Ἐν τῷ μεταξὺ, διὰ τὸ μάθημα τῆς Γλυπτικῆς ἐξηκολούθει νὰ λειτουργῇ μία μόνον ἔδρα, τὴν ὅποιαν, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Δρόση, κατεῖχεν ὁ Γεώργιος Βρούτος. Ἀλλὰ καὶ δὲ τελευταῖος οὗτος παρητήθη τὸν Αὔγουστον τοῦ 1908. Ἐπωφελεῖται λοιπὸν τῆς περιστάσεως ἡ διεύ-

1. Ἀνακοίνωσις 5ης Φεβρουαρίου 1908.